

אמר עזמות...

את שורותי אלו רבותי, אני כותב ב„עלאי“.
ה„מונטורקולו“ של הלבנון, בתוך ה„קפהדה-ניל“,
כלומר: בית-הקהה המרכזי והיהודי. . .

לתרבוש ותמצא את היהודי. . . אני לא גרדתי
ובכ"ז ומצאתי כי „בתוך עמי אנכי יושב“, לא
ערבים הם חלילה ולא גויים חסו־שלום, כי אם
מאחב"י, ועד מהרה נוכחתי לראות כי אלה הם
מבני־עמינו, מה„עלית“ כלומר, מבני העליה של
בירות, הבורחים מהפולסי־דנורא של הגיהנום
הבוער בעיר ועולים בכל שב"ק ויום ראשון
ל„עלאי“, כדי ל„התקרר“ ולשחק מי ב„שש־בש“,
מי ב„רוליט“, מי בקלפים ומי בנשפים, אחד חמר-
בה ואחד הממעט ובלבד שיכוון את לבו לקוביות,
לִטְאֲנָנו ולעוד דבר. . . * * *

והמשחקים יושבים בכנופיות מסביב לשלח-
נות, כשראשם ורובם מוכנסים לתוך ארגזי־הקובי-
יות, ודומים הם בשעת־מעשה מרחוק כבחורי הי-
שיבה של סלובודקי הכפופים להכריל על דף של
צמרא או של ספר מוסר. . .

תרבושים אדומים לראשיהם ושפת ערב בפיר-
דם, ואולם מתלא בפי יהודי המורה: „גרד מתחת

לא לחנם יעץ לי ידידי הישן מבירות לפני
עלותי אל הלבנון ואמר:
— שמע נא לעצתי, רבי עזמות! אם רוצה הנך
לנוח ולהנפש, לך ל„הורא־ל־שווייר“. הקרה
ל„בעל־בק“ הרחוקה זו פנינת הלבנון, או ל„פאלו-
גה“ הקטנה והשקמה ושתיית מימיני „חמאנה“
ואִשְׁדוֹת־הלבנון הגבוהים. . .

ובשעת דבורו גולל לפני את מפת הלבנון, שה-
כינה הממשלה הסורית למען הקייטנים ממצרים,
מסוריה ומא"י, והורה לי באצבע על „ברומאנה“
ועל „מים לבנון“, מלכת ההרים שנבחרה כ„בית-
מרי“, על ב'חאמדון, שנמצאים בה עכשיו שני
„בארונים“ מחררה. . . ו„עינסופאר“, שהזמינה
את התזמרת של לבנון ממלון „המלך דוד“
בירושלים. . .

ואולם, מוסיף היועץ שלי, אם באת לאסוף
הומר בשביל תלמידך מאחב"י בלבנון, עלה
ל„עלאי“, ומצאת שם מלוא חפניך — עלה והצלח!
עליתי והצלחתי!

בעברי ברחוב הגדול של „עלאי“ בשכ"ק בין
מנחה למעריב בליות ידידי הבנקאי מבירות ועיני
אל בתי הקהה הגדולים והקטנים אשר משני
העברים, אל „הרוליט“ של באחאר ואל ה„טאנגו“
של מלון „פאלאס לבנון“ (בלבנון יש רק „פאלאד
סיס“, . . .), הבטתי אל בירות הנוצצת שם על חוף
הים כאבן יקרה גדולה במליוני אורותיה, הצצתי
אל מלון „ג'ביילה“ הענקי, המואר כאניה גדולה
בפנסים החשמל על כל יציעותיו וקומותיו. . .
מאות „סמוקינגים“ רצים ברחובות אל נשף רקור-

רים באחד ה„פאלאסים“, והנהגים צועקים במרר
צתם: „לכירות! לב' חמדון!“ כשם שקוראים
אצלנו „יאפא! יאפא!“ — —

והנה, כיתוך הסהל העצום שב„פאלאס“ קפץ
ממקומו ואדם אחד, רץ ישר אלי, תפשני בזרועו
ואמר: „בונז'ור מוסיו עזמות! הפצנו (הוא דבר
בלשון רבים. . .) מאד לשמע את ה„קונפרנס“
(ההרצאה) שלך, כלומר את ה *causerie*
(השיחה) על „פאליסטיין“ (ארץ ישראל) — אבל...

— אבל אין מי שישמע עכשיו. . . הוסיף
המדבר אלי כמתנצל, הן שבת היום ובני עמנו
עסוקים מאד, ב„קפהדה-ניל“. . .

— כן, אמרתי לו כתנא דמיסייע, מתפללים הם
„במנין“ בבתי־הקהה. . .

אגב שכחתי להגיד לכם כי האיש החביב הזה,
שהזכיר לי קצת את פני פרץ פסקל מפ"ת, הוא
עו"ד ועסקן ידוע בבירות, הוא ראש העדה, הוא
נשיא בני־ברית, הוא הראש, המזכיר וגם השמש
לכל דבר. . .

— כשהיה פה מר יליו, נסה העסקן החרוץ הזה
להסביר לי, הביא עמו מא"י קבוצה שלמה של

יותר מעשרים איש, וכאסוף ביצים עזובות אספתי
בקושי רב עוד מנין אחד משלנו, כדי לשמע את
הרצאתו של יליו ולמחא כף. . .

— חבל מאד, עניתי לו, לו ידעתי זאת מראש
דייתי מביא עמי מא"י לגיון שלם מתלמידיו ותל-
מידותי. . .

— האמן לי, מוסיו עזמות, כי ביום אספה של
מועצת־הקהלה שולח אני שני „שוטרים“ (שמשים)
לכל בית־קהה כדי למשך ב„כח“ את חברי המד-
עצה אל הישיבה. . . אצלכם בא"י רצים לאספות,
אבל כאן, — מה לעשות? — אזנים להם ולא יש-
מעו, ידיהם ולא ימישון אלא קלפים, רגליהם ולא
הלכון אלא ל„קפהדה-ניל“ ול„דאנסינג“. . .

— אולי יחכה כבודו למחר, ליום ראשון? —
המשיך ראש־העדה — „אולי יעלה בידו לאסוף
„איזה קהל“ הראוי לשמע את דברי עזמות? . . .
— תודה רבה! — עניתי לו — ביקש עזמות
ליישב בשלוח בלבנון והנה קפץ עליו רוגזה של
ההרצאות גם כאן? לא, יא חביבי!

— אבל, יבטיח נא לבוא אלינו בחודש נובמבר,
דסמבר, בזמן שלא יום בטריק־טראק ולא לילח
בקלפים?

— אינשאללאה, אמרתי לו, ירחם השם. . .
ולפני הפרדו ממני, אמר לי פתאום:

— צדקת מאד בדבריך במאמרך האחרון על
סגירת ה„אחראר“, העתון המאסוני־האנטישמי
בבירות: אכן „אצבע אלהים“ הוא, כאשר כתבת,
אבל. . . — אבל מה?

— גם „דאר־היום“ ראוי הוא להסגר. . .
— הנם הוא „מאסוני־אנטישמי“. . .
— לא, אבל ה„קורספונדאן“ (הכתב) שלכם
כיכאן, כתב עלינו, שאנו עובדים „עבודה זרה“
בהיכל „מינן אברהם“. . .

— בודאי, עניתי לו, בעיני ראיתי ערלים, שהם
עובדים ומתקנים בבית־הכנסת שלכם, בשעה שע-
שרות בנאים וצובעים מאחב"י גוועים ברעב. . .
— „עבודה זרה“ נסה הבנקאי לבאר — פרושו
לא „עבודת אליילים“ כי אם עבודה שנעשתה ע"י
ז ר י ב . . .

ואולם דעתו של הנשיא לא נתקררה:
— אני מנוי, הוא אומר, על העתון העברי אבל
אינני קורא כי אם נותן אותו לקריאה לה
(הסוף בעמוד ז)